

המשפחה הקדושה

מירי נשרי בגלריה צדיק

בתוך החלל דמוי הקתדראלה של גלריה "צדיק" היפואית, מציבה מירי נשרי את מחזור ציורי "המשפחה הקדושה" שלה וטווה סביבו נרטיבים משניים. הגביש הזוהר של זוג הורים החובקים את תינוקם ממוקם ב"אבסיס" של הגלריה, והוא מתפצל ל'רגעי אושר' קטנים ולשרשרת סובבת-קירות של רישומי נשים בתנוחה עוברית. רגעי האושר שייכים לדמות האב השרוי עם ילדיו, ואילו האם נפרדת ושקועה בעצמה. אך, למעשה, הרגעים ההרמוניים הללו לוקטו על ידי נשרי ממקורות שונים, מתוך פרקטיקה מודעת של אימוץ וגמישות. גם יוסף הנגר לא היה אביו הביולוגי של ישו התינוק, טוענת נשרי, ומצמידה את דיוקנה כילדה אל בין ברכיו של פיקאסו, מוסיפה את היונה על ראשו - והרי לכם שילוש חדש: אב, בת ורוח הקודש. למה לא? מוטיב המשפחה מעסיק את נשרי כבר תקופה ארוכה. בינואר 2000 היא ציינה את ראשיתו של האלף השלישי באמצעות פעולה נדיבה של חלוקת עוברים (מצוירים על נייר בועות וארוזים בקופסת עץ) ל-300 גברים ברחבי העולם, בצירוף מכתב השואל: האם תינוק זה הוא שלך? ההצעה הפתוחה לאימוץ העובר אתגרה לא רק את האבחות הגבריות ואת אחריות הגבר על הפצת זרעו, אלא גם את מושג המשפחה הטהרני, המקפיד על קשר-דם אורגאני-גנטי בין הסובייקטים השונים החברים בה. נשרי מציעה לכל אחד לאמץ תינוק שזהותו מוטלת בספק, אך גם מוכנה, מצדה, להצטרף לכל אחד לאמץ משפחתי, בתפקיד הנדרש - האם, הבת או - הרעייה. כך היא החליפה, בגרסה נפרדת, את פניו של בן זוגה ואבי-בנה בצילום המשפחתי בדיוקנו של פרנץ קפקא: מירי נשרי, בשמלה-חלוק בייתי של יולדות, וקפקא, האב הגאה המחזיק בזרועותיו את התינוק הלבוש בלבן, נראים כמשפחה לכל דבר, ברגע המאושר של צילום ראשון עם הרך הנולד. כך יצרה נשרי לא רק משפחה חדשה לעצמה, אלא העניקה לקפקא, מי שביטל את ארוסיו שלוש פעמים מחשש שמא לא יעמוד בתביעות הקשות של חיי הנישואין, מעמד 'נכסף' של בעל ואב. המצב העוברי, במיתולוגיה הפרטית של נשרי, מסמל פוטנציאל והזדמנות: אימוץ או נטישה יכולים להביא לפריחה או לקמילה. הדיאלקטיקה בין פסיכי לאקטיבי או בין שינה לערות נרמזת גם בחומריות הכפולה של הרישומים, המערבת בין צבעי מים לקפה גרגרי. הנשים העובריות ברישומים של נשרי, הצפות בענן השקיפות של ניירות מיילר חלביים, הינן "מוטלות בספק": עירומות למחצה, מכונסות בתוך עצמן, ראשן בין ידיהן, ברכיהן אסופות אל בטן - הוזות, חולמות, מתנתקות. ספק אם מתקיימת ביניהן סולידריות נשית ולא ברור אם הן מבקשות להעיד על שיבוש או על תקינות. בקצב מדוד פורשת נשרי את המלנכוליה הנשית כמאמץ הישרדותי מתיש, אך גם בעל פוטנציאל של התחדשות ואתחול מחדש.

טלי תמיר

